

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt II. Ingens peccati horror & detestatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

bra est passionis. Et alibi: Quomodo (inquit) non sumus in umbra, qui crucis ejus protegimur velamento? *Serm. 3. in ps. 118.*

Pia igitur anima (ut quod propositum est exequar) sub umbra sedens Crucifixi, hoc est, non obiter aut leviter, sed constanti longaq; exercitatione crucis Christi mysteria contemplan, multifarios ex ea fructus, odore suaves, sapore jucundos, usq; salutare colligit: quorum nonnullos hac ultimâ parte apponere visum est, tragematum vice, & tanquam extremo interioris gustatûs irritamento.

Neque verò hoc loco fructuum nomine uniuersos intellige sanctos affectus, quos de crucis aut Crucifixi intuitu colligere potest sedula aut solers contemplatio (infinitum quippe id esset: cum nulla sit salutaris affectio, ad quam non conducatur meditatio passionum Salvatoris) sed eâ duntaxat appellatione hic comprehendo, vel constantem aliquem statum animi, & quasi habitum certæ virtutis, qui etiâ nullo studio aut destinata industriâ quæsitus, quasi suâ sponte atque naturâ, ex ea exercitatione proveniat; vel quædam certè charismata aut dona singularia, & mirificas prerogativas, quibus Deus in vita, aut post eam eximios crucis Christi amatores munerari consuevit.

Atque istos fructus visum est idcirco duodenos numero proponere, ut arborem crucis ostendamus, isti ligno vitali similem, quod in cœlesti Paradiso ad fluvium aquæ vitæ *Apoc. 22.* constitutum, affert fructus duodecim, per menses singulos reddens fructum suum; uti S. Joanni in Apocalypsi monstratû est. Sed de his fructibus particulatim nunc est dicendum.

CAPVT II.

Ingens peccati horror & detestatio.

ID quippe in primis pro explorato ponendum est, quod Sancti testantur, & ipsa confirmat experientia: assiduâ Chri-

Christi passionum contemplatione, contemplantis animo vehementem peccati horrorem, etiam cum ex professione non agitur, naturali quadam consequentiâ, ingenerari. Cuius rei causæ, nec pauca existunt, neque obscura.

§. I.

Istius effectus atq; affectus cause nonnullæ.

Prima: Principio enim Christi passionem consideranti, illud occurrit: solius peccati gratiâ unigenitum DEI Filium, post intoleranda & plena doloris opprobria, mortu- turpissimâ condemnatum, & infami crucis supplicio addi- ctum, necatumq; fuisse. Quæ res continuo divinæ offensæ atrocitatem indignitatemq; menti ingerit; & (quod hinc consequi necesse est) odium, fugam, aversionem, detest- ationem, horrorem.

Secunda: Enimverò qui DEI Filium, splendorem po- ternæ gloriæ, & Dominum supremæ Majestatis, pro suo peccatis contemplatur in cruce pendentem, tum ex remedii granditate facillè æstimat gravitatem divinæ offensæ; ob quam DEI Filium oportuerit in cruce mori, quò læsæ divinæ justitiæ satisfieret: tum periculi sui magnitudinem, si divi- nam deinceps offensionem incurreret. Nam si DEUS pro- prio filio non pepercit, sed adeò atroces de innocente po- nas expetijt, ob susceptam in se alieni criminis imaginem: quid formidandum est ipsi peccanti, & divinam iram acq; vindictam in se provocanti accersentiq;? secundùm illud: *Si in viridi ligno, &c.* Quo sanè timore salutariter con- xus, vel ipsa exhorret peccati initia ac semina; & (ut San- ctus loquitur Ambrosius) *contemplatus Dominum JESUM, allidit teneras & infirmas cupiditates ad petram Christi.*

*Serm: 8. in
ps. 118.*

Tertia: Jam verò, cum ille qui in passione Christi ob- rido constanterq; exerceatur, non possit denique non in amore diligere Redemptorem dulcissimum ac liberalissimum, in-

tissimum ac mansuetissimum, sanctissimum & innocentissimum, tam indigna tamq; atrocia, amore tanto, tantaq; libentia pro se indignissimo perpeſsum: conſequens rursus est, ut peccatum oderit atque horreat, quod Domino suo, parenti, amico, ac Servatori optimo mortem tam acerba, tamq; ignominioſam intulerit. Ut qui aſſidue meminerit, illius dicti prophetici: *Iſe vulneratus eſt propter iniquitates noſtras*: nec ſine gemitu illud recolat è Threnis carmen: *Spiritus oris noſtri Chriſtus Dominus, captus eſt in peccatis noſtris*; & his ſimilia.

Iſai. 53.

Thren. 4.

Quarta: Et ſane qui ita ſe à Chriſto amatum recognoſcit, ut ejus ſalutis gratia, in mortem dederit dilectam animam ſuam, omnemq; ſanguinem ei redimendo, ac ſe denique totum, dependerit; ad illud reſpiciens quod ſcriptum eſt: *Qui dilexit nos, & lavit nos in ſanguine ſuo*; & illud Paulinum: *Qui dilexit me, & tradidit ſemet ipſum pro me*: qui fieri poteſt, ut tantum amatorem non redamet? aut ſi, uti par eſt, redamaret, qui tandem inducat animum, illum vel ſimplici animi motu offendere? Atque ſi qua ipſum peccandi cupido inceſſerit, nonne ſi duntaxat recordetur, Chriſti crucifixi, illum continuò ſibi quodammodo iſtud opprobriantem audiet: *Hæc eſt gratia tua ad amicum tuum*.

Apo: 1.

2. Reg: 16.

Aut illum certè figurabit animo, ſeſe irvitantem, & veluti Thomæ dicentem ſibi: Huc ades; fili atque amice; atque priuſquam de me offendendo deliberes; infer digitum tuum huc, & vide manus meas, & in his attende dolorem meum; & affer manum tuam, & mitte in latus meum, & ibi palpa amorem meum; & ſi adhuc tibi id fert animus (non feret autem, ut exiſtimo) tunc me, ſi poteſ, ad extremum offende.

§. 2.

Allatis quibusdam caſis alijs, res concluditur.

Vuuu

Quin-

Quinta: Cùm insuper illud attendit Christi patientiæ contemplator; vitam ac mortem Ducis sui, non aliud fuisse re ipsâ, nisi atrocem quendam ac perpetuum, ejus cum peccato, hoste gloriæ suæ infensissimo, duellantis coactum: *in hoc enim* (inquit dilectus discipulus) *in hoc apparuit Filius DEI, ut dissolvat opera diaboli*; hoc est, præcipuè peccatum: indignum se ipso profectò censebit, & crudelitatis infamiamq; plenissimum, si cum crudelissimo tum Ducis sui, tum suo etiam hoste conspirans, atque (ut Apostolus loquitur) membra sua arma iniquitatis peccato exhibens, contra Dominum ac Ducem suum militet; & notius DEO suo succenturiatus, totis viribus adversus peccatum repugnet, communemq; inimicum, tam in se, quam in suis fratribus (quoad ejus possit) extinguat.

Sexta: Nec illud omittendum est, quod apud amatorem Crucifixi non parvam vim habere videtur: illi nimirum esse persuasissimum, quod graviter admonet Apostolus, eos præsertim, qui post acceptam notitiam veritatis, & gratulatum donum cœlestis, in peccatum prolabantur, quantum in ipsis est, rursus crucifigere sibi ipsi Filium Dei, & ostentui habere. Idem attestante B. Hieronymo, dum in Matthæum scribit, his verbis: *Et nunc JESUS multum patitur ab his, qui rursus sibi crucifigunt Filium DEI.* Quod etiam ostento mirabili B. Coletæ divinitus quondam insinuatum est. Nam cùm aliquando impendente solenni jejuniis, quo tempore bacchari & insanire solet multorum, tamen Christianorum, profana licentia, Disparam Virginem provertenda à peccatoribus divina vindicta enixius precaretur, ei se videndam obtulit DEI Mater, discum manibus preterens, in quo teneri infantis membra in partes concissa, quasi in suo adhuc sanguine palpitantia conspicebantur: cum his ad percussam atque exterritam vocibus: *Quæ ratione vis, ut iræ cœlesti in sceleratos illos incumbenti inter-*

veniam

veniam, qui peccatis suis quotidie (quantum in eis est) filium meum dilectissimum in frustra etiam minutiora concidunt, quàm ea sint quæ cernis?

Hæc igitur qui (uti dicebam) comprehenderit animo, & Christi Domini passionem acerbissimam, secum assidue deplorat & miseratur; poteritne in se delictum ullum admittere, quo se intelligat DEI Filium rursus sibi ipse crucifixum esse? Quin istâ affectus cogitatione, vel ipsam peccati umbram averfabitur; & hoc tanquam scuto omnes ejus retundet aculeos: Absit ut tam vecors atque ingratus inveniar, ut amantissimum & amabilissimum Redemptorem rursus crucifigam meo scelere; absit ut aggravem dolores ejus, ut obsurdescam ad vocem sanguinis ejus, &c.

Ex his porro aliisq; similibus, quæ facile occurrent, meditati, jam satis opinor intelligitur: eum qui perpetuò in Christo vulnerato & cruci suffixo habitet, in eoque tot, sive sancti timoris, sive amoris casti causas inveniat, atque in promptu habeat, non posse non odisse peccatum, atque exhorrescere; idq; experiri, quod de se testatur S. Augustinus antea à nobis memoratus; cum de vitando peccato, ejusq; illecebris ac tentationibus elidendis agitur, nihil esse tam efficax, quàm vulnera Christi. Ut proinde quod de memorante novissima sua in Ecclesiastico dicitur, idem non temere dicere liceat, de assidue memorante Christi passionem; eum scilicet in æternum peccaturum non esse.

Ex hoc autem jam exposito fructu, & alij quos proxime subjungam, velut ordine quodam religati dependent: quandoquidem qui peccatum oderit, refugiet utique peccati illicet & conciliatrices delicias; & qui has aversetur, cum necesse sit duris atque asperis delectari.